

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES VISIONS DEL SEN TOMEU.

Aquest homonet es un d'aquells véys fanés, homos de bé à carta cabal, senzills de cò, que jodican ets altres per lo qu'à ells los passa y que no van de postissures.

En está un poch malalt ó escrupulós sa fébre li puja à n'es cap, y sòl veure y contá còses altes de punt, tan rares y admirables que fan impressió à qualsevol que l'escolta.

S'altre vespre passarem sa vetlada plegats y venguérem à conversá des dijunis de Corema y de sa fébre des séu cap.

—Ara qu'heu trèt à ròllo aquesta còsa, (mos digué), vos vuy contá ses visions que vatx tení una vegada; y lo que m'va passá, amb aquesta ditxosa fébre que m'patxucava fòrt ferm.

—Digau, digau, (responguerem.)

Y comensá à contá d'aquesta manera:

—Heu de pensá y creure, germanets, qu'un any jò vatx fé sa Corema massa ajustada y fexuga, encara que fés feyna de sòl à sòl, menjava molt poch, no barenava, ni prenia parva, ni feya colació; no més dinava d'un escudelló de llegum en tocá es mitx dia; y quant vengué sa Setmana Santa estava ja més magre que un bacallá y encara me vatx empená en fé ses coranta hores que son, no menjá rès desde que pòsan el Bòn-Jesús al *moriment* fins que tòcan campanes, qu'era lo que feya sa méua dòna na Tonina, al Cèl sia. Axò me doná una debilitat tant gròssa qu'es Divèndres Sant, quant sortia de la Parròquia heu vatx volé contá à n'es confés y aquest sant homo, en lloch de dirmè que tot allò eran mèrits contrèts devant Deu, me va posá un cap com un ase; me va dí qu'aquell excés de penitència era un pecat que feya perqu'heu robava de feyna à l'amo; que Deu volia que féssem penitència però amb coneixament y mesura; qu'estava molt bé que persones acomodades féssem ses coranta hores, però que jò qu'era un llogat havia obrat molt malament. Axò me doná una fébre à n'es cap tan alta

de punt que me va parexa que m'moria, y fins y tot vatx arribá à creure qu'havia badayat y qu'era mòrt. Si no fos estat pe s'alená heu hauria cregut tothom.

Es méu cap se va quedá amb un enteniment clá, del tot espavilat, amb una memòria tan fresca que tot heu tenia sempre present devant la vista; y me recordava de còses de quant era allò que ja m'havian fuytes del tot havia anys; y amb una voluntat tan fina que no més que volgués pujá, pujava; y devallá, devallava; perque totes ses méues bones òbres s'havian convertides amb ales per volá, maldament ses dolentes fossen pèsos de plom que penjavan des méu còs.

Vatx pensá «Per amunt» y per amunt m'en vatx aná.

Al punt vatx veure ets estèls que tornavan gròssos y resplandents com à sòls y una partida de Cèls que tenian còses admirabilíssimes que no vos sé esplicá.

En es primé que vatx arribá, hey vatx veure cares hermosíssimes, sense necesidat de tot aquest cala portal de *polvos* y botelles y potingos, ni de lassos de seda, ni bollos pe ses anques, ni randes p'es clotell. Corre d'aquí, corre d'allá; cerca d'un vent, cerca de s'altra. Jò no gosava parlá. Mira que mira per veure si trobaria na Tonina ó qualque conegut de la vila. Ni un ánima.

—¿Que cercau, germá mortal? (me demaná una jove que parexia una Puríssima.)

—¿Ahont es aquí? (vatx preguntá.)
 ¿Axò que no es el Cèl?

—Part del Cèl, (me digué.) Poreu pujá més amunt encara si voleu; tant com voldreu si l'heu de veure tot.

—Vaja per amunt, (vatx dí jò.)

Y al punt vetx que s'acòstan altres estèls y cèls més preciosos qu'es primés plens d'angelets amb una cabeyera rossa com un fil d'òr, y unes aletes blanques com sa néu.

Per amunt, vatx torná à dí; y ja veitx arribarné d'altres de més hermosos, y més gròssos, y més grans; plens d'homos y dones, nins y nines, que tots duyan una palma amb sa má.

Per amunt, vatx torná à dí encara; y comens à veure que n'arribavan uns altres més sorprendents qu'es primés, plens de jardins de flòrs y dins ells milions de vèrges senzillament vestides, hermosíssimes del tot, finíssimes de formes, de veu y d'espressió; presidides per una, que de resplandent qu'era y hermosa, no la podia mirá sense senti qu'es méu còr vessava amor, santedat y respècte.

Encara més amunt, vatx pensá; y pujant d'aquesta manera vatx aná passant revista à milions d'estèls y cèls, sense veure may cap conegut méu per lloch. ¿Com será axò! me deya à mí mateix. ¿Sa méua vila qu'es una de ses més famoses de la cristiandat y de ses més devòtes de Mallorca; y no trobarné cap des séus vezins per aquí dalt! ¿Lo milló que ja n'he vists uns quants d'altres viles veynades à sa méua, que passen en el mon per més xerèques qu'ella!

A la fi vatx arribá à una estrella preciosíssima ahont s'hi veyá una gran creu tota resplandent com si fós de brillants; y devòra ella milions d'homonets guapos y simpátichs, cantant amb alegria una música tan armoniosa que no sé com dirvosho. Jò allá m'hi hauria quedat de bona gana pera sempre.

—Jò no haguera fét cas de pasarhi un estiu.

—¿Regoma! y jò deü mil, y tots ets hivèrns del mon.

—Ja'u crech. ¿Que no sues per dirhó?

—Seguiguem y no m'destorbeu. Jò mirava per una part y s'altre, per veure si afinaria qualcú de la vila; però, *¡es cobrombos!* ni la pols. Quant ja estava per tirá encara més amunt, vatx afiná d'enfòra un que duya calsons amb bufes de blau y blauet, y un jaquet que li arribava à mitjan esquena.

¡Hola! vatx dí; aquell me pareix des nostros. ¡Oh! ¿Y que no es mètre Gòri, aquell beneyt qu'era es ludibri de la vila y que no tenia ahont caure mòrt? Y ben segú qu'es ell. Atesa sa poca fama y es poch cas que'n feyan d'ell quant era viu, may m'hauria cregut trobarlo tan amunt, ni tan rich de glòria. M'hi acòst y pegantli un toquet à s'esquena, li dich:

—¿Que tal, mètstre Gòri?
 —¿Tú per aquí? Ja estich ben content, (va respòndre.) ¿Y quant has mòrt?
 —Jò encara som viu, però he vengut à veure si trobaria sa méua dòna na Tonina.
 —¿Y còm estás tan magre?
 —Per mor de sa Corema que l'he fèta massa prima.
 —Ves alèrta; que tant se pèrd per massa còm per massa poch. Tú procura no menjá carn ni rès demés y dejuna de vicis y golosines y de mals pensaments.
 —Bé, bé. Digaumè ahont trobaré na Tonina que desitx sèbre quines aygos beu y per hont pastura.
 —No 'u vulgues sèbre, ni me 'n parlis.
 —Còm que vulgheu dí..... no sé que.
 —Rès vuy dí..... però, *Gat escaldat d' aygo freda tem*; y n' hajam parlat pròu.
 —No vos enfadeu, que no hey ha tant per tant..... Jò no crech que..... Bé, me podria enganá..... però sempre l' havia tenguda per una santa.
 —Y jò també; del tot.
 —Ella anava à missa cada dia, no al-sava may ets uys d' en tèrra, sempre resava Coronas amb ses altres hònes dònes amigues séues, no dexava may cap Sermó, ni cap Novenari, ni cap funció d' Iglesia. Era lo qu' es diu una verdadera beata.
 —Però, falsa. Y aquesta casta de beates tenen tantes feynes per aquí dalt, còm es cans à ses Corant' hores.
 —¿Y aquella careta séua, tan empa-gahida, tant de monjeta?....
 —Sí. Careta de flò d' argalaga; hermosa per defòra y plena d' espines per dedins.
 —May m' hauria pensat no trobarla pròp de vos per aquí dalt.
 —Saps per aquí que pensan d' altre casta que no p' el mon. Saps à sa nòstra vila que n' hi ha de molts còm ella. Homos y dònes, véys y joves, amb cota y sense, que no més tenen sa pallaròfa de catòlics; y à devall, sa bossa plena y altres còses pitjós. Deu sòls heu sap qu' hey ha devall.
 —Bòno. Acabem d' una vegada. ¿Me voleu doná dos doblés d' informes des paradero de na Tonina, ó nó?
 —¿Te sortirá cá!
 —Maldament me surti cussa.
 —¿T' en apanadirás!
 —Jamay.
 —Se pagará del téu.
 —Jò m' en aconhort.
 —Ydò, tira per cantá. Pren per avall, fins al cap de tot. Trobarás una còva, entra per endins, sempre per endins, fins à lo més fondo; y en essè allà demana pe ses beates falses y prest la veurás.
 —Moltes gracies, mètstre Gòri.
 —A reveure.
 Deix aquell homonet, y ja som partit cap avall. Amb un santiamen arrib à sa

boca de sa còva. Era tal sa feredat que feya y es baf pudent que 'n sortia, que es méu còr no hey gosava entrá. Ses comes tornavan arrera; però à la fi; pech llongo y per endins.
 Vatz comensá à veure gent acaramullada dins aquella fosca que passava pena de bòn-deveres. N' hi havia uns que sempre ploravan sense consòl. Altres que se remolcavan p' en tèrra còm si tenguessen mal de ventre fòrt. N' hi havia que pegavan jiscos dolorosos, y d' altres que sofrian tota casta de males maldaties.
 Jò aclucava ets uys per no veure tantes llástimes, y per endins sempre.
 Tornava sentí llamentos y tornava obrí ses pipelles per veure si hey trobaria na Tonina; y altre pich los havia d' aclucá depressa per no mirá aquelles cares desgavellades de doló y amb postures ses més rares de sa desesperació més gran.
 Ja me sabia greu s' haverhi entrat y estava ja dos per tres per torná sortí à defòra, quant vatz topá amb un caramull de condemnats que eran tots persones de la vila.
 —¿Y ahont es aquí que tants de coneguts hey tròp?
 —Aquí estám tots es beatos falsos, ets hipòcrites, ets embustersos, ets homos, de dues cares y es llops amb sa pell d' auveya.
 —¿Hauriau vist sa méua dòna, na Tonina?
 —Vatla-t' allà, à lo més endins de tot.
 —La vatz sentí tossí y la vatz conexa totduna per sa veu.
 Encara tossia de sa matexa manera qu' abans, còm si hagués tenguda aresta à sa gargamella.
 —¿Tonina! (li vatz dí.) ¿Còm! Tú qu' eres tan santa dòna...
 —De defòra, (me digué amb veu desesperada), però no de dedins.
 —¿Y aquells uys baxos que sempre duyes?..
 —Llavò la pensava milló à sa dolentia qu' havia de fé aquell dia.
 —¿Y aquelles tantes misses?..
 —Era perque 'n véssen.....
 —¿Y aquelles Coronas que resaves amb ses amigues?..
 —Es temps que resavam murmura-vam, tayavam sayos à tothom y despellissavam al pròxim.
 —¿Y aquells dijunis y coranta hores de Setmana Santa.
 —Menjava d' amagat de tú y de tothom.
 —Y aquells Novenaris y Sermons à l' Iglesia.
 —Llavò amb so truy feya jò milló mon 'xam y robava lo que podia y altres herbes.
 —¿Y ses téues amigues?..
 —Jò les duya à pèrdre y no s' en temian..... Ara pach per totes elles.
 —¿Y gens de temps tenguéres per apanadirtè des téus pecats?

—Sa confiansa 'm va pèrdre. Jò creya que bastava per salvarsè es no doná escándol, resá molt y dú un vestit de bòn cristiá. Ara vetx qu' es defòra es lo de ménos y que lo qu' havia mesté per aná al Cèl era un dedins ben net y ben sá.
 —¿Y ja no hey ha remey, Tonina?
 —Ja no n' hi ha cap. Es castich es etèrn. Mira per tú y no penses may més en mí.
 Ets uys m' espiretjaren, y quant vatz repará qu' aquelles llágrimes aumentavan sa desesperació de sa méua falsa dòna, vatz fojí depressa d' allà dins y m' en vatz torná en aquest mon, tremolant de feredat.
 Una suada mascle me calmá sa fèbre, y es repicá de ses campanes des Dissapte de Glòria me despertá xalest y em vatz trobá hò.
 De llavònses ensá me cuyd més d' es dedins que d' es defòra; procurant axí mateix doná mòstres de sa méua creència, més amb sos fèts qu' amb ses paraules, més amb sa manera d' obrá y viure qu' amb so vestit y sa cara.
 Aquí callá el sen Tomeu, y nòltros de ses séues visions ne podem trèure molt en nèt p' es nòstro comportament en aquesta vida; y més aviat hem de procurá pareixa auveyes amb pell de llop, que essè llops amb pell d' auveya.
 UN ESCOLÁ.

TRADUCCIÓ D' ES MISERERE.

¿Deu méu; ¡misericòrdia
 Teniu de mí! ¿Señó, segons la gran
 Misericòrdia vostra.
 Compatiuvos, Deu méu, des méus pecats!

Borrau, Señó, des llibre
 De mes culpes sa méua iniquitat,
 Conforme s' abundancia
 De ses vòstres moltíssimes pietats.

Rentaume bé; rentaume
 De vilesa mon còr y de maldat,
 Y de tota impuresa,
 De tot pecat, ma vida natetjau.

Perqu' he coneguda ara
 Sa méua infamia y gran iniquitat,
 Devant sa vòstra vista
 Quantre de mí mes culpes sempre están.

Quantre sa bondat vòstra;
 Quantre de Vos tot sòl jò vatz pecá.
 Devant sa vòstra vista;
 Devant de Vos jò vatz obrar es mal.

Y ho dich perqu' amb ses vòstres
 Paraules Vos pugau justificá
 Vencent vòstron Judici
 Qu' es Judici d' etèrna veritat.

Dins ses inicues vies
Jò vatx essè format y engendrat,
Y 'm concebé ma-mare
Dins es pecat amb s'esperit del mal.

Perqu' heu estimat sempre
La veritat etèrna, m' heu mostrat
Ets secrets y mistèris
De la vòstra Saviesa qu' es tan gran.

Amb lo solpassé vòstre
Esquitaume y mon còr nèt quedarà,
Rentaume amb sa vòstra aygua
Y romandrè més que la néu, de blanch.

Vos, dareu s'alegría
A mos sentits. Mos òssos saltarán
Amb lo conhòrt alegres;
Mos òssos apocats y humiliats.

Apartau vòstra cara;
No mireu; no mireu los méus pecats.
Borrau, Señor, depressa
De lo méu pit ses grans iniquitats.

Un còr plè de puresa
Dins mí, Deu méu, ara de nòu creau;
Y un esperit ben rècta
Posau dins més entrañes, renovat.

De la vòstra presència
No m' enjagueu, Señor. Teniu pietat
No 'm priveu més estona
De lo vòstre esperit tan pur y Sant.

Tornaume s'alegría
De que vos puga veure y alabá;
Y confortaume s'ánima
Amb un esperit fòrt y principal.

Que jò à tots ets inicuos
Vòstres camins los aniré enseñant,
Y faré qu'ets impíos
A Vos se converteixcan amb gran plant.

Deu de la salut méua,
Lliberaume des castich de sa sanch
Y ma llengua en tot hòra
Sa vòstra gran justícia cantarà.

Obriu sa méua boca
Y mos liabis per tot vos lloharán;
Y vòstres alabances
Sempre ma boca y llengua ensalsará.

Perque si desitjasseu
Cént sacrificis, los faria aviat,
Més à Vos no eus agrada
Inmolació de víctimes amb sanch.

Deu vòl es sacrifici
D' un esperit per éll atribulat,
Donchs Deu no desprecia
Lo còr contrit, del tot humiliat.

¡Señol feys bé à sa vòstra
Santa Siòn, amb bona voluntat;
Perque se reconstruescan
De la Jerusalem lós murs sagrats.

Llavòres sacrificis
De benigna justícia vos farán.
Y Vos acceptareu los
Si son de Vos, digníssim holocaust.

Llavòres añells tèndres,
Sens lletjura ni mácula de mal
En vòstre sacrifici
Demunt es nòus altars s' oferirán.

N' OT NET.

SA FIRA DEL RAM.

Sense necessitat de Juntas, ni Bom-
bos, ni Cartells, ni Programes, ni Co-
missions de cap casta per demaná do-
blés à ningú, ni per arbitrá recursos per
durla à efecte, avuy decapvespre co-
mènsa à dins Ciutat una de ses Fires
més celebrades de Mallorca qu' es sa de
Juguetes del Ram.

Anit, demá tot lo dia y especialment
demá es decapvespre y vespre, es truy
qu' hey ha à La Rambla es impondera-
ble. Sempentes d' un vent, colsades de
s'altre, es *pollos*, pipiolis en bòn ma-
llorquí, fan es malcriat d' una manera
avorrrible per tothom que té una mica
de señy entre ceya y ceya. Bargante-
llòts pagesos y menestrals que van à
cassa de criades renhueres, fan son
axam per allà es diumenges després de
havè dinat y fa que la gent més educada
vaja à La Rambla es dissapte y destin
aquest dia per aná à veure ses botigues
que sòlen está molt adornades y amb
una bona encesa.

Fa xexanta anys que la tal Fira, se
pòt dí aquí y à un'altre part, no exis-
tia. Lo qu' existia tant sòls era sa devo-
ció d' aná la gent en es Convent de
Monges de Santa Margalida à adorá la
Santa Faz qu' allà tenian còm à relli-
quia notable, y que no treyan à vista
des públich més qu' es dia del Ram. Es
concurs de gent y s' essè dissapte ó dia
de Mercat fench causa de qu' alguns
jarrés se posassen dins sa clasta des
Convent à vendre olletes y jarretes pe-
tites de terra envernissades y bones per
jugá ses nines; y ciurells y campanes
també de terra per entretenirse ets atlòts.

D' aquí vengué es qu' alguns anys des-
prés hey posassen qualque taula amb
santets de Manacò y qualque trast amb
garbayons.

Quant passaren ses Mònges de Santa
Margalida à La Concepció, devés l' any
coranta, es trasts de ses juguetes de
terra se posaren à n' es carré de La Con-
cepció y comensaren es llanternés à
durhi juguetes de llauna. Més envant
es fustés hey dugueren tauletes y lletets
de fusta, y còm aquell carré no es molt
ampla, s' Ajuntament maná qu' es vene-
dós de juguetes se posassen à s' era de
l' Hospital, ó sia à sa plasseta qu' hey
ha devant La Sanch y es Camp-Ròig.

De cada any va aná amb augment sa
Fira. Ja no foren juguetes totes sòles
lo qu' hey dugueren à vendre. També
hey venian rollos y dátils y altres còses
bones per ses gents grans; y axò va fé
precis es que se li señalás à sa Fira un
lloch més gran, y s' Ajuntament maná
llavònses que se fés à La Rambla.

S' en temeren es catalans y comensa-
ren à vení amb juguetes d' Alemanya y
de més gust. Primé en vengué un que
va fé bòn negòcis, llavò un altre y un
altre y tots aquests se col-locavan cada
any à ses botigues qu' están pròp de
La Rambla, pròp des Teatro y en es ma-
teix *atrio* des Teatro.

A la fi aquests derrés anys sa Fira ja
no ha quedat localisada à La Rambla y
à ses botigues des catalans, sinó que
totes ses botigues de quincalla y moltes
de llanterné se converteixan es dissapte
del Ram en trasts de Fira ahont s' hi
pòden admirá juguetes precioses y de
molt de prèu.

Ses botigues que fins ara s' han dis-
tingit per ses séues novedats y baratu-
res son; sa de n' Aguiló à n' es carré de
Sant Nicolau, sa d' En Bonnin derrera
Sant Nicolau, sa d' En Prats en es Pas-
den Quint, sa d' En Burgart y En Villa-
llonga à sa Plassa de ses Copiñes, sa
d' En Vivé à Cort y sa d' En Miró à
n' es carré d' Odon-Colom.

Ets atlòts avuy y demá van al ayre y
son sa pesadilla de son pare y de sa
mare, fins que tenen ses juguetes que
demana sa séua saciedat y axò es causa
d' enfados y de plòrs y de rabietes, ja
perque vòlen lo que no pòden lográ, ja
perque no se contentan amb una ó dues
totes sòles y voldrian tota sa botiga ó
botigues qu' han vistes.

Ets séus pares ténen una bona ocasió
per premiá sa séua aplicació y bòn com-
portament, per estudiá per hont despun-
ta y per enseñarlos de contentarse amb
lo necessari y de que s' avesin à donarse
un copet en es morro cada vegada que
senten desitjos de posehí allò que no
está en es séu alcans.

Suplicam à n' ets iniciadós de nòves
Fires que procurin estudiá sa manera
de que se val sa mateixa naturalesa de
ses còses per fé qu' aquelles naixquen
per sí sòles y brostin naturalment dins
sa població, sense necessitat de valerse
de mèdis dirèctes ó indirectes vetsató-
ris que may agradan à n' es públich, y
fan després que 'n lloch de *fires* surtin
fiscos que traduhits en bòn mallorquí
ténen es nòm de *buñols*.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Hem sabut amb molta de satisfacció
que Don Josèp M.ª Bàrcia, Inspectó
d' Instrucció pública de ses Balears, ha

visitat ja ses escòles y costures de tots ets pòbles de Mallorca, axermant s'ignorancia de mal gènero perque sa bona trèga bons gòxos, fènt pagá fins à un cèntim lo que se devia à n'es pòbres mèstres (que no era poch) y adressant algunes Juntas locals qu'havian torsut es pèrn ó l'havian perdut del tot, de no fé rès, s'entén.

¡Y diuen qu'à Mallorca no hey plòu perqu'hey ha poch pins! Nòltros creym que no hey faltará téya mentres n'hi haja cap.

Axò mos agrada, señó Bárcia; que tothom vaja p'es camí y fóra vèssa. ¡No faltava més!

*
**

Donam les gracies à Mossen Jacinto Verdaguer per s'exemplá que mos ha remès de s'escuhida edició de sos *Idilis* y *Cants místichs*. Es una flòr literaria hermosíssima y sos olors son tan celestials qu'es impossible no senti sa calrada d'un raitx de glòria cada vegada qu'un l'olora.

Li donam les gracies de bon còr.

*
**

Varem essè invitats p'el señó President des *Conservatori Balear* Don Toni Villalonga à sa funció del dia 29 y sentirem molt ferm el no podè assistirhi. Sabem que va essè una funció lluhidíssima, y ménos no es podia esperá de s'animaçió que du aquesta Societat y des bon rumbo qu'ha près.

Agrahim s'obsèqui.

*
**

Altre tant devem havè de dí des *Circulo Mallorquí*. De segú qu'es Concèrt Sacro que donará demá serà una funció escullidíssima còm heu sòlen essè totes ses que dona.

Agrahim à D. Miquèl Socies y Caymari son digne President s'atenció tenguda.

*
**

Fragment clàsicament britànich d'una circulá que dirigeix à n'ets séus Sócios *La Zoological Necropolis Company* de Lóndres:

«Mos proposam establí à unes quantes milles de Lóndres un cementèri ahont podrán essè col-locats, després de sa séua mòrt, es cans faèls, es moxos y ets aucells. Ses persones qu'els han estimat podrán aixecarlos monuments funerarís.»

De segú que sa Societat prosperará.

¡Es tan *escèntrica* s'idèa!

¡Y atendre à mitja dotzena de criatures humanes que durant s'hivèrn se mòren diariament en Lóndres de fam ó de fret seria tant vulgá!

Sa caridat es una virtut antiga.

*
**

Aquesta máquina endronsadora que va p'es tramvia es bastant capritxosa.

Ja ha fèt quatre malcriadeses dins Ciutat. Sa derrera fonch dimecres que quant es conductó volia que sortís pe sa Porta ella prengué cap es carré de ses Rafes.

Avis à n'es públich perque li estiga alèrta.

*
**

Axò de tants d'incèndis p'el mon, particularment dins Teatros es una còsa que passa de retxa. A nòltros ignorants se mos ha aficat dins es toix qu'axò ja no es accident casual sinó mal intencionat.

*
**

Es tròs de camí que va de s'Esglayeta à Son Pachs may era hò perque ets auballons d'aquesta possessió el rentavan y en feyen una riera, en rompre. Hey fèren un torrent al costat y es camí ha estat hò desde llavònses. Ara, perque ets auballons no han esclatat fa uns quants anys ja's pensan que no ha de vení pús aygo per allà y es veynats de aquelles possessions per passá es torrent l'umplan amb paret macisa. Vendrá un dia qu'aquest descuyd s'en tornarà dú es camí. ¿Y quin tindrà sa culpa?

Donam avis à ne qui corresponga.

COVERBOS.

Un sollarich va aná à Confessarsè y es confès li preguntá:

—¿Es Manaments de la Lley de Deu, quants son?

Ell còm tan sòls no sabia còm hey anavan à apendrerlós, digué:

—Perla-vera... ¿y enkara nu sap axò vòce-mercè? Vaja ke no vuy un cunfeso tan ignorant. Me'n vatx.

Y ja li va havè estret.

*
**

Es ministèri Sagasta va dexá un empleat cessant, y ell quant heu sabé no parava de dí devant tothom:

—Sa pèrdia des méu empleo pòt costá la vida à moltíssimes de persones.

Sa policia l'agafá y el posá près; y quant es Jutge li preguntá perque amenassava y que pretenia, ell contestá:

—Jò no he amenassat à ningú, y sòls he volgut dí que'm faria metge.»

*
**

—Tonina. Te crid, te crid, y tú no me respòns.

—Jò li diré, señora. Vostè ahí me va doná per ordre que'n parlarmè no li contestás.

*
**

—No te pareix, Bèl, (deya un homo à sa séua dòna), que totes ses dònes están donades à n'el Dimòni?

—Sí, Mateu. Totduna que son casades.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es signe des cristiá es sa creu.

SEMBLANSES.—1. En que té còrdes.
2. En que té plomes.
3. En que té corredors.
4. En que té marges.

QUADRAT.....—Bota-Oros-Toro-Asos.

PREGUNTES...—1. Ets anys.
2. Sa coua.
3. Perque duen ses botes estretes.

CAVILACIÓ....—Cantarano.
FUGA.....—Quant plòu y fa sòl la Mare de Deu fa un flòl.

ENDEVINAYA...—Una máquina de cosí.

GEROGLIFICH.

ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Ciutat à un hòrt?
2. ¿Y ses matemàtiques à n'es sòl?
3. ¿Y ses dònes à ses monèyes?
4. ¿Y ets empleats de La Sala à n'es dies?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, es sèu llinatge; sa 3.ª, una paraula castellana; sa 4.ª, un llinatge forastè; sa 5.ª, lo que tenen moltes señores; y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

D. MARTÍ

Compòndre amb aquestes sis lletres es nòm d'una capital.

UNA FADRINA CASADA.

FUGA DE CONSONANTS.

.E.A .A ..E. .E.A .A ..A..A

DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Som hòu, som véy,
Som alt, som baix,
Som brut, som nèt,
Lluhent ó esfondrat.

ELLA.

(Ses solucions dissapte qui cé si som ciús.)

1.er ABRIL DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.